

Column

Johan Vijfvinkel

Plek wordt tuin

Begin jaren '90 van de vorige eeuw wisselde ik van werkring, vanuit het beschermen van het Noordzeemilieu kwam ik te werken als directeur van een stedelijk bezoekerscentrum in Arnhem. Gevolg: verhuizen van de stad Almere naar het dorp Dieren. Het oude huis was nieuw en het nieuwe huis was oud (1934). Half rondom was 'plek': een plaats die met een bezem en een hark te onderhouden was, bestaande uit grof geschat 1000 stoeptegels en een grindbak als oprit.

In mijn nieuwe werkring ontmoette ik inspirerende mensen als Ben Veld en Sjef van der Molen. Ben was de drijvende kracht achter de Groengroep Spijkerkwartier in Arnhem en Sjef bouwde als kunstenaar in Velp rond zijn huis een soort ecologische Hof van Eden met aangeleverd puin uit de wijde omgeving.

Vanuit mijn rechtenstudie en mijn vorige werk had ik weinig tuinkennis meegekregen, maar het was van begin af aan duidelijk dat er een oase van ecologisch groen om het huis heen moest komen. Ben was

een echte denker op dat gebied. Een van zijn basisprincipes was 'ontzeggen' van de grond. Juist, dacht ik, tegels wippen dus. Maar, surprise, onder de tegels kwam geen aarde tevoorschijn, de grond was in het verleden opgehoogd met puin. 'Als je puin hebt, heb je goud' vond Sjef. Maanden heb ik in de weekenden en avonden goud staan delven met een grote pikhouweel. Een ijzeren vat met puin zat tot op een meter diep. Met onze verhuizing hadden we een armetierige haag van veldesdoorn en een kwijnende beukenhaag meegenomen en niet te vergeten twee emmers wormen uit onze composthoop. Die boel moest even in de wachtkamer tot er gelegenheid voor ze was geschapen.

'Oppervlakte vergroting door hoogteverschillen' was een ander adagium van Ben. Van puin en in tweeën gehakte stoeptegels bouwde ik muurtjes waarachter ik grond stortte na het graven van een vijver, daarachter weer een zitkuil waardoor je op ooghoogte van de waterplanten kon genieten. Van het overige puin legde ik verder

twee terrassen, een voor onder een picknickbank en een voor de koffiehoeke. Gelukkig heb ik een vrouw die wel veel van ecologisch groen weet. Toen het grove werk achter de rug was kwam zij in actie. Zowel de veldesdoorn als de beukenhaag schoten van puur plezier omhoog. Schaduwplekken van vlier, inlandse vogelkers en sleedoorn werden gecreëerd, een grote berk stond al net buiten de tuin. Vervolgens begon het verzamelen van inheemse planten tot er in de loop der jaren een kleurige wilde weelde om ons huis heen krioelde.

Ben Veld en Sjef van der Molen zijn helaas niet meer onder ons. Zij waren nestors van het stedelijk ecologisch groen en stonden beiden aan de wieg van Stichting Oase.